

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola ceļavārdi šai nedēļai

14. novembrī

“Tu man liec iepazīt dzīvības taku” (Ps. 16,11).

Krīzes situācijā – arī šajā, šķiet, mēs ne tikai sajūtam kaut ko iepriekš nepieredzētu, saskatām kaut ko iepriekš nepamanītu, bet mūsu priekšā arī pavīd līdzības ar it kā aizmirstām lietām, norisēm un attieksmēm, kas tomēr tā vai savādāk līdzīgi ir norisinājušās iepriekš vēsturē. Tas jaušams šobrīd spēcīgi dzirdamajās totalitārajās balsīs un to atbalsotājos, vienpusīgajās informācijas plūsmās, un, protams, situācijās, kurās mūsu līdzcilvēki gan ir zaudējuši pašu dārgāko, gan ir spiesti kardināli mainīt savu dzīvi – zaudēt darbu un pieredzēt milzīgu nedrošību. Bet līdz ar to, bieži, mums pašiem neapzinoties, arī nāk iespējas – saprast, sajust, pārlicināties par realitāti dažādās krīzes izpausmēs. Daudziem mums no jauna jāpārdomā, kas esam, kādi ir mūsu patiesie likteņa jautājumi, kas ir virziens, kurā ejam. Iepriekšējās sociālās dominances un pārvaldības struktūras izmisīgi turas pie savām pozīcijām, tomēr grīļojas un baidās.

Mēdz teikt, ka gan cilvēka paša, gan pasaules attīstība visbiežāk notiek, paejot dažus soļus uz priekšu un tad atkal kādu soli atkrītot atpakaļ. Un tad atkal, ejot uz priekšu. Šķiet, viens no šādiem pakāpšanās atpakaļ attīstībā brīžiem ir arī tagad. Ja holistiskā pieeja cilvēkam, tā veselībai iekšēji un ārēji, videi un dabai šobrīd tiek noniecināta, balstoties uz reduktīviem, mehāniskiem, manipulatīviem, uz kontroli vēršiem likumiem par cilvēku un dzīvo pasauli, tomēr bez šīs – holistiskās izpratnes par cilvēku un esību kā tādu kaut cik pilnvērtīga nākotne diez vai būs iespējama. Bez šīs izpratnes pakāpeniski arvien vairāk esam izrauti no sava dabiskā konteksta, un šim stāvoklim neizbēgami seko iekšēji vai ārēji konflikti un tāds vai savādāks fundamentālisms. Šajā situācijā vienīgā iespēja jēgpilnai cilvēka attīstībai var būt atrodama kādā jaunā impulsā konsekrēt,

sakralizēt mūsu izpratni par dzīvi un attieksmi pret to, no jauna virzīt savas dvēseles tiecības pretī pasaules dvēselei – *Anima Mundi*.

Kāds varbūt atceras stāstu par romiešu kareivi Longīnu, kurš iedūra krustā sistajam Jēzum Kristum sēnā šķēpu, un no viņa sēna iztecēja asinis un ūdens (Jņ 19,34). Evaņģēlijā gan Longīna vārds nav minēts, bet par to stāsta sena kristiešu leģenda. Kristīgie mistiķi saka, ka šīs asinis un šis ūdens ieplūda zemē, savienojot Kristu un viņa asinis ar zemi un tā ļaujot pašai zemei atjaunoties. Tā pats Kristus ir vienots ar visu dzīvo. Arī ar mums. Arī šobrīd.

Savukārt arvien vairāk mūsu laikā popularitāti gūstošā viduslaiku mistiķe Hildegarde no Bingenas runā par dievišķo Gudrību (Sofiju), kuru viņa sauc vārdos *Sapientia* (Gudrība) vai *Caritas* (Mīlestība). Šī Gudrība ir kosmisks harmonizējošs spēks, kas saista visas lietas. Viņa ir dzīvā saite starp Radītāju un radību. Šī saikne ļauj mums iepazīt dievišķo pasaulē. Hildegardei šīs sastapšanās centrālais punkts ir Kristus iemiesošanās un Viņa nopelns. Matērija, Zeme, Kosmos paši ir Sofija – dievišķā Gudrība, kurā Kristus mājo. Kad cilvēka dvēsele ir vienota ar dievišķo Gudrību un Mīlestību - Sofiju, tad arī cilvēkā pašā ir holistiska izpratne par sevi un visu dzīvo. Acīmredzot, vēl arvien līdz tai mums jāaug. Un pēc soļa atpakaļ, jāmeklē atkal ceļš uz priekšu.

Rūdolfš Šteiners šo tiecību izsaka meditatīvā vārsnā:

Gudrība Garā,

Mīlestība dvēselē,

Spēks gribā;

Tie mani vada,

Tie mani tur.

Es tiem uzticos,

Es sniedzu sevi tiem.

Lai tas piepildās pie mums šajā laikā!

atklāts!